

Sygn. akt II C 895/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Piotr Rempola

Protokolant: Katarzyna Rożek

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta (...) W. – Urzędu Pracy (...). W.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda Miasta (...) W. – Urzędu Pracy (...). W. na rzecz pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 10 800 (dziesięć tysięcy osiemset) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się pkt. II wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia SO Piotr Rempola

Sygn. akt II C 895/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 lipca 2022 roku powód Miasto S. W. – Urząd Pracy (...). W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 328.577,22zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w rozumieniu art. 15zzb ust. 14 ustawy (...)19. Powód domagał się również zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że pozwana postąpiła wbrew dyspozycji art. 15zzb ust. 12 ustawy (...)19 i pobrała dwa dofinansowania części kosztów wynagrodzeń na rzecz 49 pracowników, tj. dofinansowania wypłaconego przez Prezydenta (...) W. – Urzędu Pracy (...). W. na podstawie umowy nr (...) z dnia 21 lipca 2020 roku i dofinansowania wypłaconego przez Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Zdaniem powoda, przepisy ustawy (...)19 wyraźnie przeczą podejmowaniu takich działań, stąd część wypłaconych świadczeń powinna podlegać zwrotowi, bowiem zatrzymanie ich przez pozwaną, prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia. Na dochodzone przez powoda roszczenie składa się suma wypłat dokonanych na rzecz pozwanej z tytułu zawartej umowy nr (...) w okresie lipiec – wrzesień 2020 roku w łącznej kwocie 308.537,88zł. (pozew k. 4-6)

W odpowiedzi na pozew, pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana nie kwestionowała przedstawionych przez powoda twierdzeń i dowodów wskazując, iż istota sporu skupia się wyłącznie na interpretacji przepisów ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Pozwana wskazała, iż zgodnie ze

stanowiskiem Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie ma przeszkód do łączenia tych dofinansowań. Ponadto, jak dowodziła, środki wypłacone przez powoda, wobec wprowadzonych w okresie pandemii ograniczeń, zostały już zużyte, co przeczy tezie o jej bezpodstawnym wzbogaceniu i neguje prawidłowość zwrotu dochodzonego roszczenia. (odpowiedź na pozew k. 34-38)

Do zakończenia postępowania stanowiska stron pozostały niezmienione. (e – protokół z 16 listopada 2023r. k. 38, skrócony odpis protokołu k. 37v.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od kwietnia 2020 roku do czerwca 2020 roku pozwana (...) sp. z o. o. otrzymywała z Wojewódzkiego Urzędu Pracy w W. dofinansowanie w kwocie 294.959zł na pokrycie części kosztów wynagrodzeń pracowników oraz należnych od tych wynagrodzeń składek na ubezpieczenia społeczne. (formularz k. 8v., niekwestionowane)

W dniu 3 lipca 2020 roku (...) (...) sp. z o. o. złożyła do Urzędu Pracy (...) W. wniosek o udzielenie dofinansowania części kosztów wynagrodzeń pracowników oraz należnych od tych wynagrodzeń składek na ubezpieczenia społeczne. (wniosek k. 7-8)

Integralną częścią wniosku był formularz informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc rekompensującą negatywne konsekwencje ekonomiczne z powodu (...)19. W części C formularza należało zawrzeć informację o wysokości otrzymanej już pomocy publicznej rekompensującej negatywne konsekwencje ekonomiczne. Pozwana w przedmiotowej rubryce wpisała otrzymaną od Wojewódzkiego Urzędu Pracy w W. kwotę 294.959zł. (formularz k. 8v.-9)

Złożony przez pozwaną wniosek został rozpatrzony pozytywnie. W dniu 21 lipca 2020 roku między Miastem S. W. – Urząd Pracy (...) W. a (...) sp. z o. o. została zawarta umowa nr (...) o wypłatę dofinansowania części kosztów wynagrodzeń pracowników oraz należnych od tych wynagrodzeń składek na ubezpieczenia społeczne w przypadku spadku obrotów gospodarczych następnie wystąpienia COVID 19, na podstawie której powód zobowiązał się do wypłaty na rzecz pozwanej kwoty 308.537,88zł. Wypłata dofinansowania miała miejsce w trzech transzach . (umowa k. 10-11v., potwierdzenie wypłaty transz dofinansowania k. 12-14, formularz rozliczeniowy do umowy k. 15-15v.)

W dniu 25 listopada 2020 roku pracownik powoda, A. L. poinformowała pozwaną o prowadzonej przez Urząd Pracy Miasta (...) W. weryfikacji prawidłowości wypłaconego dofinansowania, składając jednocześnie zapytanie, czy osoby objęte dofinansowaniem wypłaconym przez Wojewódzki Urząd Pracy w W. były też objęte dofinansowaniem wypłaconym przez Urząd Pracy Miasta (...) W.. (wiadomość e-mail k. 16).

Pozwana potwierdziła, iż osoby objęte dofinansowaniem wypłaconym przez Wojewódzki Urząd Pracy w W. był również objęte dofinansowaniem udzielonym przez Urząd Pracy (...) W.. (bezsporne)

Pismem datowanym na dzień 28 kwietnia 2021 roku Prezydent (...) W. wezwał pozwaną do zwrotu kwoty 308.537,88zł wskazując, iż zgodnie ze stanowiskiem Ministerstwa Rozwoju, Pracy i Technologii, przedsiębiorca, który skorzystał przez okres trzech miesięcy ze wsparcia w ramach art. 15g ustawy COVID-19, nie może uzyskać w ramach art. 15zzb dofinansowania na tych samych pracowników na kolejne trzy miesiące. (pismo wraz z potwierdzeniem odbioru k. 21-22)

Pozwana nie uwzględniła roszczeń powoda i odmówiła zwrotu dofinansowania. (pismo k. 23-23v. oraz k. 24-24v.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów złożone do akt sprawy przez stronę powodową. Stan faktyczny w sprawie nie był przez strony kwestionowany.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwana (...) sp. z o. o., prowadząca działalność gospodarczą z zakresu usług hotelarskich, krótkotrwałego zakwaterowania oraz obiektów noclegowych i turystycznych wykazała, iż w okresie kwiecień – wrzesień 2020 roku na skutek ogłoszonego stanu pandemii i wprowadzonych obwarowań, poniosła spadek obrotów gospodarczych. Ustawodawca celem zapobieżenia negatywnym skutkom tej sytuacji, wprowadził kilka rozwiązań, dając możliwość skorzystania z wielu wariantów dofinansowania. Po pierwsze, art. 15g ust. 1 ustawy o (...)19 dawał przedsiębiorcy uprawnienie do wystąpienia z wnioskiem o przyznanie świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy, o wypłatę ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych świadczeń na dofinansowanie wynagrodzenia pracowników objętych przestojem ekonomicznym albo obniżonym wymiarem czasu pracy, w następstwie wystąpienia (...)19.

Po drugie, art. 15zzb ust. 1 ustawy o (...)19 przyznawał przedsiębiorcom inne uprawnienie w którym, na podstawie zawartej między przedsiębiorcą a starostą umowy, starosta może przyznać przedsiębiorcy dofinansowanie części kosztów wynagrodzeń pracowników w rozumieniu art. 15g ust. 4 zdanie pierwsze oraz należnych od tych wynagrodzeń składek na ubezpieczenia społeczne w przypadku spadku obrotów gospodarczych w następstwie wystąpienia (...)19.

Co do zasady, w powyższej ustawie, nie wprowadzono zakazu pobierania dofinansowań z wielu źródeł, jednak, aby nie dublować pobierania świadczeń za ten sam okres z wielu instytucji wprowadzono jedno obwarowanie, które wyklucza możliwość skorzystania z pomocy z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w przypadku, gdy podmiot uzyskał pomoc w odniesieniu do tych samych pracowników w zakresie takich samych tytułów wypłat na rzecz ochrony miejsc pracy (art. 15g ust. 18 ustawy o (...)19).

Ustanowiony przepis stał się przedmiotem sporu. Zdaniem strony powodowej, zawarte w przepisie stwierdzenie „takich samych tytułów wypłat” dotyczy głównego tytułu wypłaty, np. wynagrodzenia i w ten sposób wynagrodzenie za okresy kwiecień - czerwiec oraz lipiec-wrzesień jest takim samym tytułem wypłaty. Pozwana natomiast stała na stanowisku, iż skoro wypłata za dotyczy zupełnie innych okresów rozliczeniowych, to nie może być mowy o takim samym tytule.

Sposób interpretacji powyższego problemu prawnego, został już rozstrzygnięty przez Naczelny Sąd Administracyjny m. in. w wyroku z 27 kwietnia 2022 roku w sprawie o sygn. akt I GSK 251/22, który stwierdził, iż art. 15g ust. 18 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842, z późn. zm.) nie stoi na przeszkodzie do uzyskania przez przedsiębiorcę dofinansowania wynagrodzeń i składek ZUS pracowników na podstawie art. 15g tej ustawy, w sytuacji otrzymania już przez tego przedsiębiorcę dofinansowania wynagrodzeń i składek ZUS tych samych pracowników na podstawie art. 15zzb ustawy o (...)19, jeżeli dofinansowanie to dotyczyło innego okresu. Jak wynika z treści uzasadnienia wyroku, dofinansowanie dotyczące innego okresu rozliczeniowego nie jest uznawane za taki sam tytuł wypłaty. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego świadczy o tym chociażby fakt, że wynagrodzenia każdego z pracowników za poszczególne miesiące przedawnia się z upływem innej daty, a nie zbiorczo z uwagi na inne daty wymagalności. Analogiczna sytuacja występuje w przypadku odprowadzanych składek ZUS, gdyż muszą być one uiszczane za poszczególne miesiące i to w ustalonych z góry terminach.

Sąd Okręgowy, rozpoznając niniejszą sprawę podziela powyższy pogląd prawny NSA, co do interpretacji powyższych norm prawnych.

Skoro w niniejszej sprawie pozwana pobrała świadczenie z Wojewódzkiego Urzędu Pracy w W. za okres od kwietnia do czerwca 2020 roku, to nie ma podstaw do tego, aby odmówić jej wypłaty świadczenia z Urzędu Pracy Miasta (...) W. za okres od lipca do września 2020 roku. Bez wątplenia są to dwa zupełnie inne okresy rozliczeniowe i już przez to nie mogą być zaliczane jako taki sam tytuł wypłaty. Na podstawie prezentowanej argumentacji, Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy – art. 98 § 1 k.p.c. Powód jako przegrywający sprawę zobowiązany jest zwrócić pozwanej celowe i niezbędne koszty procesu w kwocie 10.800 zł, na

które składa się: wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 10800 zł obliczone zgodnie z § 2 pkt.7 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z art. 99 k.p.c.

Sędzia SO Piotr Rempoła

ZARZĄDZENIE

(...)

Sędzia SO Piotr Rempoła